Diumenge 30 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 18,9-14): En aquell temps, també a alguns, que presumien de si mateixos com si fossin justos i menyspreaven els altres, [Jesús] els digué aquesta paràbola: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un fariseu i l'altre publicà. El fariseu, dret, pregava interiorment d'aquesta manera: "Oh Déu, gràcies et dono perquè no soc com els altres homes, lladres, injustos, adúlters, o tampoc com aquest publicà; dejuno dos cops a la setmana, dono el delme de tot el que tinc". I el publicà, estant a distància, no volia ni alçar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, dient: "Oh Déu, sigues propici amb mi, pecador". Us dic: aquest baixà justificat a casa seva i no aquell, perquè tot el qui s'exalça serà humiliat i el qui s'humilia serà exalçat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Oh Déu, sigues propici amb mi..»

Mn. Joan Pere PULIDO i Gutiérrez
(Sant Feliu de Llobregat, Espanya)

Avui llegim amb atenció i novetat l'Evangeli de sant Lluc. Una paràbola dirigida als nostres cors. Unes paraules de vida per a desvetllar la nostra autenticitat humana i cristiana, que es fonamenta en la humilitat de saber-nos pecadors («Oh Déu, sigues propici amb mi, pecador»: Lc 18,13), i en la misericòrdia i la bondat del nostre Déu («tot el qui s'exalça serà humiliat i el qui s'humilia serà exalçat»: Lc 18,14).

L'autenticitat és —avui més que mai— una necessitat per a descobrir-nos nosaltres mateixos i remarcar la realitat alliberadora de Déu en les nostres vides i en la nostra societat. És l'actitud adient per tal que la Veritat de la nostra fe arribi, amb tota la seva força, a l'home i a la dona d'ara. Tres eixos vertebren aquesta autenticitat evangèlica: la fermesa, l'amor i el seny (2Tm 1,7).

La fermesa, per a conèixer la Paraula de Déu i mantenir-la en les nostres vides, malgrat les dificultats. Especialment en els nostres dies, cal parar atenció en aquest punt, perquè hi ha molt d'auto-engany en l'ambient que ens envolta. Sant Vicenç de Lerins ens advertia: «Tot just comença a estendre's la podridura d'un nou error i aquest, per tal de justificar-se, s'apropia d'alguns versets de l'Escriptura, que a més interpreta amb falsedat i frau».

L'amor, per a mirar amb ulls de tendresa —és a dir, amb la mirada de Déu— la persona o l'esdeveniment

que tenim al davant. Joan Pau II ens anima a «promoure una espiritualitat de la comunió», que —entre altres coses— significa «una mirada del cor sobretot vers el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres, la llum del qual ha de ser reconeguda també en el rostre dels germans que són al costat nostre».

I, finalment, el seny, per a transmetre aquesta Veritat amb el llenguatge d'avui, encarnant realment la Paraula de Déu en la nostra vida: «Creuran en les nostres obres més que en qualsevol discurs» (Sant Joan Crisòstom).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No tinguem de cap manera la presumpció que vivim rectament i sense pecat. El que testifica a favor de la nostra vida és el reconeixement de les nostres culpes» (Sant Agustí)

- «No n'hi ha prou de preguntar-nos quant resem, hem de preguntar-nos també com resem. Pregunto: es pot pregar amb arrogància? No! Es pot pregar amb hipocresia? No! Només hem de pregar posant-nos davant de Déu tal com som» (Papa Francesc)

- «'La pregària és l'elevació de l'ànima a Déu o la petició a Déu dels béns convenients' (Joan Damascè). ¿Des d'on parlem quan preguem? ¿Des de l'altura del nostre orgull i de la nostra pròpia voluntat, o des de 'l'abisme' (Sl 130,14) d'un cor humil i contrit? (...). La humilitat és la disposició per rebre gratuïtament el do de la pregària: l'home és un captaire de Déu (Sant Agustí)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.559)